

M. 9480:89-128.

ACC. N.R.

Landskap: Småland

Upptecknat av: J. O. Swahn

Härad:

Adress:

Socken: Växjö stad

Berättat av: G. W. Carlsson

Uppteckningsår: 1944

Född år 1877 i Växjö

Fastan	89	Svensexa	119
Dymmeln	90	Bröllop	120
Påskägg	91	Död och begravning	122
Långfredag utan kött	92	Toppa-Tilda	123
Påskdagen, solen dansar	93	"Si liket"	123
Skärtorsdag, skjuta häxor	94	"Sjonga för lik"	123
Påskbrev	95	Kalas	125
Barnupptåg vid påsk	96	Klubbar och sällskap	126
Påskeld	97	"Vedhjälp"	128
Långfredag	98		
Påskris	98		
Häxor	99		
Kak-Anna på Blåkulla	100		
Första maj	102		
Kristihimmelsfärdsdag	104		
Fingst	105		
Midsommar	106		
Lövmarknad i Karlskrona	107		
Majstång	108		
Midsommardans	109		
Spelmanne Blinde Fredriksson	109		
Midsommardagen	110		
Tosia Bonnadan i Ronneby	111		
Dop	112		
Kyrktagning	115		
Finurlig svärson	116		
Kungliga födelsedagar	117		
Födelsedag-namnsdag	118		
Lysning	119		

Skriv endast på denna sida!

ACC. NR M. 9480:89

Fastan.

I fastan hade de alltid förr sådana där gillen i föreningarna, och ännu tidigare hade de det väl i skråna skulle jag tro att min far brukade säja. Det var ena riktiga knytkalas, och de samlade ihop antingen så att de sköt till kontanter eller så att de skramlade ihop mat eller dricka. Men det kunde de ha när som helst i fastan och det var inte någon särskild dag som var bestämd till att ha gillena på. Då hade de kanske dans om det var stor nog plats, och här i stan för resten har de där maskeraderna alltid varit mycket populära, och det minns jag de hade i fastan med, det hade de i min tid också.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR M. 9480:90.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Dymmeln.

Påskaveckan kallades för dymmelsveckan. De olika dagarna i den benämndes i tur och ordning: Blåmåndag, vita tisdag, dymmelonsdag, skärtorsdag, långfredag och stinnakakelördag. Se på påskafton skulle vi där hemma alltid ha stinnakakor, det brukade mor göra, och det var hon van vid från sitt föräldrahem. Det är kanske inte nån särskild växjömat, men jag minns så väl att det alltid skulle vara stinnakakor den dan, och vi kallade den för stinnakakelördag, och det var fler än vi som hade det så.

ACC. NR M. 9480:91.

Påskägg.

Påskadas morgon åt man ägg^{fick} och det vi då ta så mycket vi ville, men det var väl knappast där någon som tydde med mer än en fyra fem stycken på sin höjd. Men vi åt dem på påskadan, fast en del fint folk åt dem på påskafhton. Men då hade vi ju ju stinnakakor. En nämndeman här brukade vara mästare i att äta massor av ägg, och han brukade dessutom att för varje påsk öka och förbättra sitt rekord från föregående år. Den sista siffra jag hörde innan jag gick till sjöss, tror jag var 26 stycken, men sen hörde jag inget högre. Äggen skulle målas och färgas så grannt, med figurer och kanske till och med porträtt. Min son, han brukade rita av oss litet var, för han var så styv till att teckna, och så kanske man hade målat verser på äggen med, med små skämt, kanske mest om dem som var där och åt.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR M. 9480:92.

Långfredag.

På Långfredag fick man inte äta kött i mitt hem.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV.

ACC. NR M. 9480:93.

Påskadagen.

Påskadags morgon brukade min svärfar ta barnen med sej upp till Högelid, som är en backe inte så långt borta härifrån, där man då hade en mycket god utsikt åt öster, och han brukade säga, att de skulle gå dit när solen dansade. Det skulle vara i soluppgången, som man skulle kunna se det, men hur det var, det vet jag inte riktigt.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:o M. 9480:94.

Skärtorsdag. Skjuta efter häxor.

Skärtorsdags kväll gick de ut i skummet och hade med
sig bössor eller gevär och så sköt de med dem upp i
luften, och det kallade de för att skjuta påskakärringar. Det var mest en del gamla soldater och såna som
gjorde det, för de var väl de ende som hade bössor
och krut hemma.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR M. 9480:95.

Påskbrev.

Barnen skulle rita påskabrev och skicka till varandra, och dessa gjorde de då mera eller mindre grant. Det var mest så att de ritade tupper eller höns eller ägg, sånt som har med påskan att göra, alltså, och så skrev de små verser på, jag kan just inte minnas nån nu för ögonblicket, men jag minns att de inte ville anförtro dem åt posten utan skulle gå med dem själva, och de kastade in dem till den som skulle ha dem.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR M. 9480:96.

Barnupptåg vid påsk.

Om det var någon som de ville skämta med, så tog barnungarna och gjorde sej rakor och kvistar utav papper och dem hängde de sen på ryggen på den de ville driva med, men det skulle göras så att han inte märktel när han fick det bakpå kavajen.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N.R. M. 9480:97.

Påskeldar.

Nånstans här i omgivningen vet jag de hade påskeldar
på skärtorsdagskväll.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR M. 9480:98.

Långfredagsklädsel, och - stillhet, påskariset.

Långfredag var folk alltid klädda i mörka fina kläder och herrarna hade ofta cylinder. Det var en här de kallade prinsen, som var söndag brukade gå en viss väg genom stan och tre gånger runt kyrkan och sen hem igen. Han hade då alltid plommonstop tror jag, men just långfredag kom han i hög hatt.

Den dan skulle man vara i stillhet. Var det nån som inte var snäll så skulle han ha smäck av påskariset.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR M. 9480:99.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Häxor, Kak-Annas besök på Blåkulla.

Man pratade alltid en del om häxorna och påskakärringarna som for till Blåkulla, och för dem hade vi barn allt en ordentlig respekt.

Det berättades om en gammal gumma, som brukade gå omkring i husen och sälja kakor, särskilt vid jul, att hon hade varit på Blåkulla. Denna Kakanna brukade kalala ^{sej} för fru Erlandsson när hon talade om ^{sej} själv, varför vet jag faktiskt inte. Hon hade emellrtid följt med till Blåkulla med flit en gång i sin ungdom, och det brukade hon själv berätta om ibland. Det var så att det var en gammal husar, som hade samlat omkring sig en massa fruntimmer, som han brukade hjälpa med att komma till Blåkulla. Han hade sagt till dem att de skulle komma, allihop ^{som ville med,} till en gammal lada, och så fick hon höra det och gick också med dit, och när de

ACC. NR M. 9480:100.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

samliga satt samlade där i ladan, så tog husaren fram
smörgås och gav åt dem. Det var vanliga smörgåsar, men
det var ett konstigt smör på dem, som smakade litet
egendomligt. Sen när de hade setat där en tid så som-
nade de, den ena efter den andra, men sen efter en
stund så kände hon att hon var alldeles klarvaken igen,
och då bar det iväg till Blåkulla med dem, och när hon
väl hade kommit fram dit hon skulle så var hon allt
med om en del saker och ting, men se det ville hon alde-
rig tala om för en. Sen for de efter besöket tillbakes
igen ihop med husaren, och när de hade kommit åter till
ladan, så sonnade de allihop på nytt, och när de så
äntligen vaknade, så låg de där på golvet i ladan och
i de allra besynnerligaste ställningar och krumbukter
över varandra och under varandra och om varandra. Men
då var de alldeles klara i huvet igen, och hade inga
vidare men av äventyret. Och det brukade gamla Kak-Anna

ACC. NR M. 9480:101.

ofta berätta om. Kak-Anna var en snäll gammal gumma och jag tror att hennes son blev maskinnästare på Sjukhemmet sedan.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:o M. 9480:102.

Första maj.

Första maj, då brukade de till att dricka "marg i benen" och det var bara ett ohyggligt missbrukande av äggstoddyn, som till slut bara var stora glas av ren konjak, nästan. Den dan, då öppnades alla sommarrestauranger för säsongen, och de började med att ha en "margfest". Första maj var en verklig festdag, då man skulle ge rej ut i naturen och ställa till danser och sådant. Skolungdomen, det var väl föreningen Heimdal på läroverket skulle jag tro, brukade visst sjunga offentligt då. Här i stan för man till Bokhultet, Kvarnhagen, Kronoberg eller Evedals utvärds, till något sådant ställe skulle man alltid den kvällen. Här fanns fyra sommarrestauranger, Skärvet och Ringsberg och Hovsberg var det och så en till, vad det nu var den hette. Där brukade de att servera sexor. Kronobergarna spelade alltid första maj sedan regementet blev hitflyttat. Dessförinnan var det tändsticks-

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR M. 9480:103.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

fabrikens musikkår som stod för det eller också verkstadsmusiken. Tändsticksarbetarnas musikkår, den sågade klockan halv sex på morgonen till disponenten vid fabriken och spelade utanför hans bostad. Goodtemplarna gick här i procession och liksom demonstrerade, men sedermera blev det fackföreningarna som övertog det, alltifrån 1890-talet.

ACC. N:R M. 9480:104

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Kristihimmelsfärdsdag.

Kristihimmelsfärdsgag kallade vi för "Helia Tosda", och då brukade oftast det att komma en del vitklädda flickor från landet in till stan, som kallades Kristihimmelsfärdsflickor. De gick här på gatorna arm i arm och kanske gick de in på något konditori här också.

Kristi himmelsfärdsdag var den förste metaredan, och då skulle man alltid ge dej ut nästan här i närheten till nån sjö för att fiska.

ACC. NR. M. 9480:105.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Pingst.

Pingsten har alltid så att säga gått spårlöst förbi här i Växjö. Det vill ju säja förstås, att man har haft en hel del utfärder och utflykter de dagarna som det var ledigt, annandan kanske mest, och då for de ut med den där ångslupen Thor, som gick på sjöarna härömkring, och då hade de himlastormande roligt ifall vädret var vackert, och det brukar det ju att vara så års. Kanske var det också en del som gjorde sej besvär att hämta in löv och litet vårblommor att sätta i hemmen före pingst, men det var också allt.

ACC. NR M. 9480:107

Lövmarknaden i Karlskrona.

En del för härifrån till lövmarknaden i Karlskrona,
räckte från den 15:e till den 17:e juli 1850.
Käringar med karameller och andra som skulle sälja.

De som hade karameller kallades för pinnakadetter.

Majstång hade många även på stadsgårdarna.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR M. 9480:108.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Majstång.

Majstång hade många, även på stadsgårdarna. Stången ställdes mitt på gårdsplanen och det brukade vara en vanlig stång allteftersom man hade någon lämplig till hands, och så var den försedd med en tvärslå en bit upp, och i ändarna hängde där kransar, och toppen utav stången var likadant prydd. Och sen var stången och tvärslån inklädda med löv. Det var ungdomen som hade hand om den saken.

ACC. N:o M. 9480:109.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIVMidsommardans. Blinde Fredriksson.

På missmersnatten hade de väl mest en massa älskog för sig och därtill en del materiell traktering, och så brukade de oftast att fara ut till Biskopshäset eller Bokhultet. Där var det en spelman som hette Blinde Fredriksson som brukade att spela, och var och en hade med sig en lommaplunta. Där var god självdisciplin och man slogs just aldrig därute. Det var en plan där på bara marken, och det gick minsann lika bra att dansa där som det går på något parkettgolv. Man dansade mest polka och vals, och Blinde Fredriksson han spelade straussvalser med verklig virtuositet på violin. Annars hade han mest fyra instrument, som han trakteradel nämligen en trumma, som han slog med foten, dragspel, triangel och en panflöjt, som var en rad pipor i rad, som han hade i ett slags ställning runt halsen, så att han kunde blåsa på dem utan att använda händerna, som ju var upptagna av dragspelet.

110

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:o M. 9480:110.

Midsommardagen.

Missmersdan hade folk nog mest ont i hårret.

ACC. NR M. 9480 : //.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Tosia Bonnadan i Ronneby.

Till Tosia bonnadan i Ronneby för folk mycket, och det
gick alltid ett extratåg dit från Växjö.

ACC. NR M. 9480 : //2.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Dop.

Dop kallades mest för att kristna, och kalåset efteråt
kallades för kristningakalas. Omedelbart före dopet
brukade mordern att bliva kyrktagen. Dopet var i min barn-
dom alldeles undantagslöst i kyrkan, tror jag. Folk,
som hade en barnunge, som skulle döpas, de inställde
sej där strax före aftonsången en dag då det var annon-
serat om barndop, och så kom prästen dit i god tid och
kyrketjänarna hade sett till att det fanns vatten som
var tempererat. Ungarna hade dopkläddning, som nog bru-
kade tillverkas av moderns brudslöja, så hade vi det
åtminstone i vår familj. Det var som en kläddning, åt-
minstone tre till fyra gånger så lång som barnet, och
var vackert sydd och broderad.

Om ett odöpt barn dog, så blev det en myling, och för-
äldrarna fick svar^a för dess religiosa salighet.

ACC. NR M. 9480 : //3.

Gudmoder kallades den som bar barnet till dopet, och det var en stor heder att göra det. Gudmodern var oftast gift. Så hade man förstås dopvittnen som kallades faddrar. Gudmodern la en slant, det var väl oftast en blank tvåkrona de tog till det, i svepen, för att barnet skulle få ekonomisk framgång i livet. Till barnsöl bjöds släktingarna och de närmaste vännerna. Det var mycket enkelt för det mesta, man bjöd på litet mat hos en del, men mest bara på kaffe och förfriskningar. Om dopet mot regeln var hemma, så bjöds förstås prästen kvar på dopkalas. Fadnergåvan var väl närmast att betrakta som en plikt och bestod oftast av kontanter. En bra fadde gav väl en femma eller så. En kvinnlig fadde brukade bestå barnet några klädesplagg eller liknande nyttiga saker. Det gav de omedelbart efter själva döpelseakten och det överräcktes till barnets mor. Man höll mycket på att det var absolut nödvändigt

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

114

ACC. N:oR M. 9480 : 114.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

att döpa ett barn för att det skulle kunna bliva en god
samhällsmedborgare. Det var inte lätt för den som var
odöpt att ta sig fram här i livet då för tiden.

ACC. NR M. 9480 : 115

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Kyrktagning.

Kyrktagning höll de på med till för så där en tjugo-fem år sedan. Det var ungefär fyra veckor efter födelsen som denna skulle försiggå, då modern var fullt återställd efter sin barnsäng. Prästen uppmanade henne då till ny fruktbarhet, och läste ett visst ritual.

Under detta skulle modern knäfalla, men sen tog prästen henne i hand och reste henne upp. Detta skedde vid altarringen, och var det hemma, så var det vid ett bord eller ett annat improviserat altare.

ACC. NR M. 9480 //6,

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Den finurlige svärsonen.

Här var en kapten L., som var känd för att vara en väldig svirare, och hans svärfar hade tillåtit att han gifte sig med hans dotter och ordnat hans dåliga finanser blott på villkor att han upphörde med sitt superi. Men svärsonen, som var tvungen att gå med på detta utbad sig dock dispens från denna regel för de dagar då han hade födelsedag eller namnsdag i sin familj. Och detta beviljades honom av svärfadern, för namnsdagar var ju inte så vanliga på den tiden, när namnen i almanackan var så bibliiska och mest var uppkallade efter helgon. Och några barn hade han ju då ännu inte. Men när han sen fick sådana, så fick de heta både Kry-sostomos och Hesiodoros och hans hustru både grät och bad för sina barn, att de skulle få vettiga namn, men han sa att han hade lovat sin svärfar att svira bara på namnsdagar, och när almanackan var sån så...

ACC. NR M. 9480:17.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Kungliga födelsedagar.

Här i stan har folk då aldrig varit så konungliga av
sej att de har brytt dej om att flagga på de kungliga
namnsdagarna och födelsedagarna. Men de offentliga
byggnaderna har förstas iakttagit denna sed.

ACC. NR M. 9480:18.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Födelsedag - namnsdag.

På födelsedagarna var det obligatoriskt med den veteckrancs, som man gav åt jubilaren, och där det var någon inskription. Det kunde förekomma även på namnsdagar.

Det var inte vanligt att underlydande på något sätt uppaktade sina överordnade, ens på de "stora" födelsedagarna.

ACC. NR M. 9480:119.

Lysning och svensexor.

Andra lysningsdagen skulle det liksom alltid vara litet fest. Det skedde ju hos bruden, och brudgummen skulle naturligtvis också vara där. Bruden hade en ordentlig kaffebjudning och lysningspresenter, det gav både hög och låg.

Utsparkning kallade de svensexorna.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Fmfr. Yng-
lingaförlan-
den hos de
fascisterna.

ACC. NR M. 9480:120.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Bröllop.

Vigsel i prästgården var okänd, men man vigdes ofta hemma.

Vid kyrkbröllop var det vigsel vid altarringen, och sen kalas hos brudens föräldrar. Man hade nog mest middag, om man hade råd till det, även hos småfolk. Vid vigsel i hemmet drog man ned gardinerna, tände ljus och anordnade ett enkelt improviserat altare. Till bröllopet inbjöd man med kort, och den som skulle bli värd skulle gå ikring och lämna de korten personligen till de inbjudna, och han var då oftast högtidsklädd, när han gick omkring. Nu skickar de allt sådant på posten.

Trakteringen var först brudskålen, som hos enklare folk var något vin, men hos de förmögna champagne. Sen gick prästen sin väg, om vigseln hade varit hemma, och därpå följde en rad lyckönskningstal och uppvakningar och därpå var det middag, som om det gick att anordna, följdes av dans, kaffe, förfriiskningar och annat.

ACC. NR M. 9480/12.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Om det kommit något folk från ländet med vid bröllopet bland gästerna, så brukade eventuella bondmoror ha med sjä förning, det kunde vara en ostekaka eller en sötost.

Men det hade inte folk från stan. Dansen öppnades av brudgummen, som dansade den första dansen med bruden, och sen skulle de försöka dansa kronan av bruden, och då kunde det gå så vilt till att hon blev alldeles "uppsliten", och sen skulle var och en i sin tur dansa med bruden. Bodde man och hade det så det gick för sjä, så anordnades en äreport vid dörren, och gick inte det, så skaffade man åtminstone en transparang med kontrahenternas initialer inskurna i.

Utanför brukade det samlas en massa ungdomar, som tjöt och skrek: Brudparet fram, brudparet fram! och då fick detta visa sjä på en trapp eller en balkong eller så tills de blev nöjda.

ACC. NR M. 9480:122.

Död och begravning:

Om en person dog, så drog man ned rullgardinerna till och med begravnningen var överståenden. Det var en som gick igen här i stan och då hade de för att hindra det varit och vältrat en hop stenar på hans grav, men det var dödgrävaren och tog bort sen, så snart han fick se det. Men jag vet inte hur det gick sen.

Bland obemedlade lade de en femöring på vardera ögonlocket och dessutom en psalmbok under hakan för att hålla ihop ögonen och munnen.

Toppa-Tilda gick kring och svepte lik i min barndom.

Hon tog i allmänhet en av den dödes skjortor eller vad annat linnet man kunde ha.

Till begravningen bjöd man muntligen, åtminstone bland de fattigare, det var någon som gick kring i husen och gjorde det, och det var oftast en av de närmaste släktingarna. Begravningsdan skulle man "si liket" innan

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR M. 9480 123

de spikade på kistlocket.

På gatan hade de strött hackat gränriss.

Det fanns endel stolliga gamla gubbar som gick runt och läste och "sjongde för lik" innan de drog iväg med dem till körgårn, men det ofoget slutade de opp med rätt så snart.

Man hade en likvagn, och efter den gick närmast de sörjande med prästen bland sez, och sedan var det just ingen ordning, utan man gick som det föll sez.

Prestaver har de alltid haft här, och förr i tiden var det så att där gick en framför liket och sedan en framför processionen, numera dockemot går båda två före liket.

Jordfärstningen var ofta på kyrkogården, men under den kalla årstiden användes kanske oftast gravkapellet.

Efter jordfästningen tackade någon av de sörjande de

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. N:o M. 9480 124.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

närvarande för att de hedrat den avlidne med sin närväro, annars var det just ingenting utan allt var mycket enkelt.

Efter begravningen bjöds det på kaffe, för den närmaste släkten och långväga resande även lagad mat. Man hade svarta begravningskarameller med papper om och en begravningstårtा till kaffet.

ACC. NR M. 9480:125.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Kalas.

Till kalas bjöd man mest muntligt. Man var ytterst noga med placeringen vid bordet efter samhälletsställning och börd, och likaså var det mycket noga med den ordning i vilken gästerna tog för dej, nämligen vem som skulle ta för dej först, och hugga in på smörgåsbordet före de andra. Detta kände folk liksom på dej, men det var i alla fall alltid en massa trugande och krusande.

Underhållningsmusik förekom just inte alls, men det var mycket vanligt med kortspel och vid varje bjudning fanns det alltid något spelgång. Men man hade inga sällskapslekar. Vid bättre kalas var det smörgåsbord med småvarmt, fisk - det var i regel kokt lax - sen kött och slutligen efterrätt. Var det lantfolk med så kunde dessa senare bli ett otal, och jag var med en gång när de hade 22 olika. Vid festmiddagar av mera solenn eller officiell karaktär höll överklassen till på stadhussalongen.

126

ACC. N:o M. 9480:126.

och i övrigt kunde man hålla hus i till exempel hantverksföreningens lokal eller ordenssällskapet Myrans samlingslokal.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR M. 9480:137.

Klubbar och sällskap.

Klubb- och sällskapslivet var intet så utvecklat förr som nu för tiden. 11-van var officerarnas klubb, kallad så eftersom ju Kronobergs regemente även heter I 11.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

ACC. NR M. 9480:138.

Veahjälp.

En del folk som var litet försigkomna brukade anordna något de kallade för veahjälp. Då brukade de bjuda in till stan en massa bönder på landet, och de skulle ha med seis ett lass ved var, de som då blev inbjudna.

Och de blev undfagnade med ett ordentligt kalas, men först när veden var instaplad på gården i fråga. Jag vet en som på det viset fick in tjugotvå lass ved på en sån veahjälp, så nog kunde det betala seis att ha ett litet kalas.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV